

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθηναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιá φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τά ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα και 'στέ χίρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θα τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιá δεκάρα.

Έννέα του Γεννάριου,
πάν οι καλικάντζάροι.

Πέντε και δέκα και τετρακόσα,
βορχῆς πλημμύρα κάτω 'στά Λιόδια.

**Καλήμερα του Φασουλῆ
μέ καρραμουζα και βρολι.**

Καλήμερα, Καλήμερα, και πάντα Καλημέρα,
κι' ἄς τόν καλημερίσωμε τόν Λόρδο τόν άστέρα.
Άφέντη μου, πεντάφεντε, πέντε φοραίς άφέντη,
πού τόσο μάς έχόρτασες ξεφάντωμα και γλέντι,
καθολικεύεις τήν Βουλή και κρυφοκαμαρώνεις
κι' όπου πατεί τό πόδι σου χρυσάφια φανερώνεις.

Βάζεις τήν λίρα πρόσωπο και τό φλωρί στολίδι
και τήν ούρα του παγωνιού φορεῖς καμαροφύδι,
κι' ό Λό βασταῖ τό μαύρο σου κι' ό Ρού τό σαλιβάρι
και χίλις δὴ σέ προσκυνοῦν, άφέντη καθβαλάρη,
και σύ τᾶ 'Ισοζύγια 'στών πετεινὸ φορτόνεις
κι' από μεγάλο κίνδυνο τήν πίστι μας γλυτώνεις.

Έχεις Δραχούμη Στέφανο μέ διπλωμάτη πένα,
πού κι' οι Ρωμοῦνοι σκιάχτηκαν, τούς 'πήγε τρία κι' ένα,
άλλ' έχεις κι' άλλον Στέφανο, πούχει μεγάλους βιούς
και μέ τήν Μαύρη Μοίρα μας ψαρεύει κοκοβιούς,
και μόνον ένας στέφανος άληθινός σου λείπει,
πού γι' αυτόν, άφέντη μου, δέν φθάνουν όλ' οι κήποι.

Έχεις και τόν 'Ανάργυρο μέ ζυγαριαῖς 'στή ράχη,
πού 'μπρός του κάθε Σολομών τυφλαῖς και μούντζαῖς νάχη,
άλλ' έχεις και 'στά γράμματα τόν Κώστα Κοσσονάκο,
πού νά δώσ' ή Παναγιά νά τόν ιδῶ και Διάκο,

και Θεοτόκη λιγερὸ και Δόν-Ζουάν ίππότη,
όπου νά δώσ' ή Παναγιά νά τόν ιδῶ Δεσπότη.

'Αλλ' έχεις και τόν Τσαμαδό, σπαθάτο μέ άζία,
πού τώρα μέ τόν άτακτο 'λογόφερ' Εὐταζία,
και παρ' όλίγον νά πιαστοῦν και νά μονομαχήσουν
και 'στά καλά καθούμενα τό αίμα των νά χύσουν,
άλλ' εύτυχῶς δέν έτρεξε τό φλογερὸ των αίμα
σάν τῆς Πεντέλης τό νερό, πού πάει ρέμμα ρέμμα.

Έχεις και Πρόεδρο Βουλῆς μή βρέξη και μή σταζή,
πού φέρνει κάθε άτακτο σέ γνώσι και σέ τάξι,
πού τό κουδοῦνι του βαρεῖ και μέ τό παραπάνω,
και δέν άφίνει ρήτορα, μηδὲ τόν Καραπάχο,
'στό ίδιο θέμα τέσσερις φοραίς νά ρητορεύη,
κι' όταν 'στά πάλλα φτερόσθου άμέσως άγριεύει.

Έχεις και φίλους 'στην Φραγκιά και φίλους μέσ 'στη Λόντρα,
πού δέν σου δίνουν δανεικά και σου πηγαίνουν κοντρα,
έχεις κι' Αὐλή Βασιλική και φίλους άλητήρα,
έχεις και κόρη όμορφη, πού τήν φωναίζουν Φτώχεια,
κι' όλους τῆς μπόρσας τούς γαμπούς, τούς έβαλε 'στά βρόγια.

Έχεις και τρόπους Άγγλικούς, έχεις κι' όρθά φακόλα, και σχέδια, που παίζουμε στον νού σου καρμπολά, έχεις φασκιάς για φάσκωμα της άδειας μας κοιλιές, άλλ' έχεις 'σόν κατακλυσμό και κλώνους της έληθας, κι' είσαι τό φίλε των Ρωμηών, τὰ μάτια μας κι' ή τζόγια, κι' έχεις και τσέτουλα γερή παχειά να κόβης λόγια.

Στους μέσα κι' έξω δανειστάς υπόσχεται σθερκαίς κι' όσα τούς 'πής τὰ χάδουμε σάν χαζομπουκιές, και μίς 'σθήν πίκρα τήν πολλή τὰ λόγια σου τὰ τόσα, όσάν μελομακάrouνα γλυκαίνουν κάθε γλώσσα, και γίνονται για μιὰ στιγμή άσήμια και διαμάντια και τρέχουν άπ' τό στόμα μας σάν ζάχαρες και κάντια.

Αφέντη μου, πεντάφεντε, κι' Έγγλέζικη μουστάρδα, έχεις και καταπράσινη και κόκκινη κονκάρδα, άλλ' έχεις και παράσημα παρηγοριά του μέλλοντος, τόν ήλιον τόν δύοντα μετά του άνατέλλοντος, έχεις και τό παράσημο του άετου του μαύρου, μάχης και μπόλιχο χαρτί του Γεωργίου Σταύρου.

Έχεις μουλάρια κι' έλογα 'σόν μύλο σου να ζεύης κι' έναν ντερό να τόν γυρνάς και τόκουσ να μαζεύης, πετάλια κι' αύγοτάραχα μας τρώς Μεσολογγίτικα και τρίβει ό Δραγούμης σου με σκόρδα Μεγαρίτικα τών μισελλήνων τὰ στραβά για να μη σε βασκάνουν και στοκοφίσι γρήγορα οι δανεισταί σε κάνουν.

Καλήμερα, Καλήμερα, και πάντα Καλήμερα, κι' άς τόν καλημερίσουμε τόν Δόρο τόν άστέρα. Με σένα δέν θα γίνωμε μωφλούζηδες, αφέντη, και χρυσοδιάρροια 'πάθαμε σάν νάπιανε ράβεντι, κι' έδω που 'τραγουδήσαμε μπαξές να καταντήση κι' ούτε κανάγιας έλεγχτής ποτέ να ξεμυτίση.

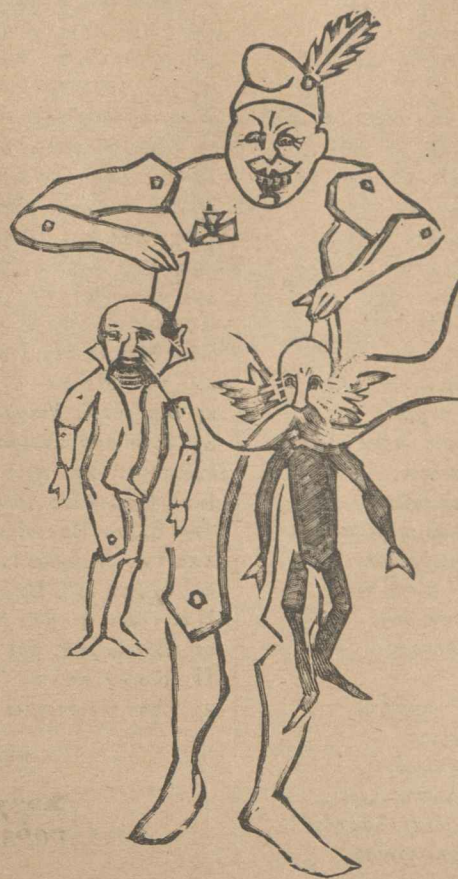

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Είπε που λές 'σόν Βαλτατζή ό Γεώργιος ό Μελέξ : «δέν πιάνομε τήν Άλεπού ;... και τάχα τό γελάς ;» κι' εύθες ό κόσμος ό καλός 'σηκώθη 'στό ποδάρι κι' έλογα 'χιλιμντριζαν κι' έγκάρριζαν γαϊδάροι, και πόθος νίκης φλογερός εκόχλαζε 'στά στήθη κι' από τούς στύλους του Διός 'ξεκίνησαν τὰ πλήθη, κι' εκ βάθρων εκλονίζοντο τὰ κλασικά έδάφη, μ' εκείνο δέ τό διαλεκτό της Άλεπούς συναφι ήσαν και ξένοι Πρεσβευταί και δέσπιναι μεγάλοι, ή Ζήτα Ψή κι' ή Κάπα Χι κι' ή Σίγμα Βήτα κι' άλλαι, όπου της δόλιας μας καρδιάς στραγγίζουν σάν σφουγγάρι κι' ήμέρα νύκτα βάζουνε τούς σκύλους 'σθήν άγγάρεια. Έν τούτοις τὰ σπιρούνια των οι κυνηγοί εκτύπησαν, άλλ' ήτο κι' ό Διάδοχος παρών με τήν Πριγκήπισσαν,

κι' όλοι σχεδόν οι Πρίγκηπες, επίσης κι' ή Μαρία, και κάθε φρούτο της Αύλης και της τιμής κυρία. Μόνον ό ρέκτης Βασιλεύς καθόλου δέν έφανε γιατί εκρυολόγησε και λέν πώς κουρα κάνει, άλλ' όμως κι' ή Βασίλισσα 'σθήν συναξί δέν ήτο και καθεμία δέσπιναι μεγάλως έλυπείτο, και τότε κλήρους έφριψαν χωρίς να βγάλουν λέξη να 'δούνε ποιος τό πρόσωπο της Άλεπούς θα παίξη, κι' επί του Βάσσε τόν υιόν επέλαχε ό κλήρος και κατεχειροκρότησε καθείς σπαθάτος ήρωας, και τέλος πάντων, Περικλή, έδόθη τό σημείον να τρέξουν πέρα 'στό Δαφνί προς τό Φρενακουμένον, κι' ό Βάσσες πρώτος έφυγε, τό γέρας του άγώνος, και πäs του Ράλλυ-Πίτερ Ούσσαςος και Δραγόνος παρηκολούθει, Περικλή, τήν Άλεπού πηλά, κι' ήμουν κι' έγώ 'σθήν παρδαλή γαϊδούρα μου κακό, και κορδωμένος 'πήγαίνα μαζί με τούς ιππότες φορών γιανέτα κόκκινη κι' άσπρο βραχι και μπότες, και για να 'βρω τήν Άλεπού έδω κι' εκεί έγυρίζα και δεξιά κι' άριστερά τὰ ίχνη της έμύριζα, άλλά του κακού καθεμιά περνώ τοποθεσία γιατί με τούταις της βροχάς και με τήν ύγρασία είχαν και τὰ ρουθούνια μου συναξί του διαβόλου και μυρωδιά της Άλεπούς δέν έπερναν καθόλου. Κι' ήμέρα κάπως σκυθρωπή και συναφώδης ήτο και σχέδιον εις τήν Βουλήν σοφόν έσυζητήτο περί της γνησιότητος έμπορικών σημάτων, όπόταν, φίλε Περικλή—ώ θαύμα των θαυμάτων—φωνήν μεγάλην κι' ήχηράν από μακράν άκούν πώς επήγασε τήν Άλεπού μία κυρία Κούν. Τοιούτον είναι τόνονα της εύγενοϋς συμβίας του Γραμματέως της κλεινής Αυστριακής Πρεσβείας. Π.—Αυτή λοιπόν τήν επήγασε ; Φ.—Αυτή...

Ακούς εκεί να πιάση και τήν Άλεπού μιὰ Κούν Αυστριακή ; Φ.—Και τότε τὰ τρεχάματα όλ' οι Ζουάβοι άφησαν και τό σπουδαϊόν γεγονός 'σθήν Βιέννα 'τηλεγράφησαν, ό δ' Αύτοκράτωρ, Περικλή, γι' αυτό υπερεχάρη, ού μ'ην υπερεχάρησαν Αψβούργοι και Μαργάραι, διότ' ή Κούν, άπόγονος Αυστριακών Μαργάρων, κατώρθωσε τήν Άλεπού να πιάση άρον άρον 'σθήν γήν αυτήν, που τρόπαια παντού τήν αϊλακόνει, κι' αυτά τὰ βυζανιάρικα τήν Άλεπού τασκόνουν. Έγώ δ' αυτά, βρε Περικλή, προσείπον εις τὰ πλήθη : «τό γένος τό Έλληνικόν και πάλιν προσεβλήθη, κι' άφού αφήσατε τήν Κούν τήν Άλεπού να πιάση, βεβαίως τούτο σε κακό μεγάλο θα ξεσπάση, κι' ό κύριος Πρωθυπουργός για τό συμβάν αυτό δέν θα 'μπορέση δάνειον να 'βρή μηδέν λεφτό. Καλά μας έρεζίλειψε κυρά ξενογενής... κρίμα που δέν τήν επήγασε καμμία Έλληνίς... άμμέ τί κούναγε λοιπόν ή μάνα σας, κυρίαί, όταν αφίνετε τήν Κούν να κάνη φασκιάς ;... κι' άφού εκείνη μοναχή τήν Άλεπού έτσάκωσε τήν δόξαν και τήν πίστιν μας άφέντως έχαντάκωσε, Χαράμι τρώτε τό ψωμί σεπτής έλευθερίας, χαράμι πίνετε κι' αυτό τό γάλα της ανόρεας... κρίμα που λέγεσθε Ρωμηαίς... φτώ σας και πάλι φτώ... τό γέρας έστερηθήτε άγώνος ζηλευτού... Κρίμα 'στης Έλληνίδος μας, της μάννας και της κόρης ή Κούν της καταντρόπισσε... ό τέμπερα ! ό μόρες !... κρίμα που 'μεγαλώσατε 'στό δοξασμένο χόμα, άφού κι' αυτήν τήν Άλεπού δέν πιάνετε άκόμα,

Ο Φασουλής έδέχθη τὰ φρούδια του σουφρώνων τούς άνω μποναμάδες διά τόν νέον χρόνον.

κρίμα σε σας, αρχόντισαι και δέσπιναι τραναί, άφού για μιαν Άλεπού δέν είσθε ικαναί, κρίμα και 'στούς γεννητόρας και 'σθήν πτωχην πατρίδα, που κρέμασε άπάνω σας τήν κάθε της έλπίδα, δικαίως δέ τό γένος μας ό ξένι αδικούν, όστι βλέπουν εξαφνα νικήτριαν τήν Κούν, κι' ούτε ποτέ θα πληρωθούν οι πόθ' οι πρό αίωνων αν δέν φανήτε άξια των πάλαι Αμαζόνων κι' αν τήν αισχύνην σας αυτήν ποτέ δέν άποπλύνετε κι' επάνω εις τὰ τρόπαια της Άλεπούς δέν κλίνετε. Αλλά με γλώσαν, Περικλή, έλάλησα γενναίαν κι' έθρήνησα πικρότατα τήν έντροπήν τήν νέαν, άλλ' όμως κι' ή γαϊδούρα μου πολύ με συνεκίνηει κι' έγκάρριζε, βρε Περικλή, λυπητερά κι' εκείνη, που νόμιζες πως έκλαιε με τόν δούν της θρήνον τό αίσχος των άρσενικών και θηλυκών Έλλήνων. Και τότε τήν κυρίαν Κούν ό κόσμος συνεχάρη, κι' έδόθη τήν υπόκλησιν του κάθε καθβαλάρη, και προσεφέρθησαν ποτά και μπόλικα γλυκύσματα κι' έγύρεψαν εις τό Δαφνί με χίλια όδο τσακίσματα, άλλά δέν είχαν μουσική, μηδέν καμιά κιθάρα, κι' έβλιναν ταγαρόχρτο σε μιὰ παλητοστασάρα, κι' έτσι 'βαστούσαν, Περικλή, τόν χρόνο του χορού και δέν έχόρευε κανείς μυστόν 'στά κουτουρού, μα κι' οι τρελλοί έχόρευαν μες 'στού Δρομολίτη και χαλασμός έγίνετο και 'στού Ζωρζή τό σπήτι,

κι' ό Τσιριγώτης με τρελλών ποιίλην σανοδεταν 'στό Αϊ-λάϊφ έδειχνε μακρύν ζουρλομανδύαν. Κι' όμίλουν μετ' εξαίψεως για τήν Αυστριακήν και μιαν στήλην έστησαν αναθηματικήν, κι' επέγραψαν διά γλωσσών πολλών και διαφόρων : «εις τούτον τόν περίθλεπτον κι' άγιασμένον χώρον, όπου πολλοί της Μιχαελες γεώσται κατεκούν, συνέλαβε τήν Άλεπού ή Βαρονίς ή Κούν, τας ξένας καταπλήξασα κι' ιθαγενείς κυρίας προς αίσχος του Έλληνισμού και δόξαν της Αυστριας. » Έγώ δέ πρώτος έσπευσα με τήν σπουδήν μου όλην και τό κατώρθωμα της Κούν άνήγγειλα 'σθήν πόλιν, κι' εκ της τρεχάλας της πολλής καταμεσής του δρόμου να σκάσω εκινδύνειν 'σόν φοροαγάρό μου, ως εκ του τάχους έσκασε 'στης όνου του τήν ράχην κι' ό αναγγέλας τήν λαμπράν του Μαργάρων μάχην. Και θλίψε και κατήρεια 'σθήν πόλιν διεγύθη, κι' ό Βασιλεύς σάν τάκουσε κι' εκείνος έλυπηθή, άλλ' είπα κι' ή Βασίλισσα σαρώνιτν γελώσα : «κρίμα που δέν τήν επήγασε καμμία κυρία Ρώσσα. » Κι' έγυρισαν της Άλεπούς οι γούροι κυνηγοί και με τών ιππων τας όπλας έσείετο ή γή, και Αμαζόνων μερικόν 'ελάθησαν φουστάνια, κι' ελεγκάτησαν πτωχού άνθρώπου τὰ μπασάνια, και τώρα ό ζημιωθείς δικαίως θα φωνάζη κι' ίσως 'στό Δικαστήριον άγγήγορα ένάξη

καὶ τὸν σεπτὸν Διάδοχον μεθ' ὅλων τῶν Πριγκήπων
γιατὶ τοῦ καταφάνισαν μὲ τᾶλολα τὸν κήπον.

Ἀφοῦ τοιαῦτ' ἀνήγγειλα ὁρμῶ ἀστραπηδόν
καὶ φθάνω μὲ τὰ τέσσερα 'στὴν ἱερὰν ὁδὸν
γιὰ νὰ δεχθῶ τοὺς φοβεροὺς τῆς Ἀλεποῦς Οὐλάνους,
ποῦ μὲ πομπὴν ἐπέστρεφαν εἰς τὰς ἰσπεφάνους,
κι' ἐδαφιαίως, Περικλῆ, τὴν κεφαλὴν μου κλίνων
τοιαῦτα 'στὸν Διάδοχον προσεῖπα Κωνσταντῖνον :
«Διάδοχε, ποῦ καθβαλᾶς τῆς ἀστραπῆς τὸ ἄτι,
παρατηρῶ μετὰ χαρᾶς πῶς 'ξυπνήσες κομμάτι,
κι' ἄρχισες τὸ ποδᾶρι σου ὀλίγον νὰ κτυπᾷς
κι' εἶσαι πολὺ λαοφιλὴς κι' ὅπου σοῦ λένε πᾶς.
Συναμιλλᾶσαι κρατερός μὲ ἵπποτων ὁμίλους,
ποῦ μάχονται μὲ τὰς σκιὰς καὶ τοὺς ἀνεμομύλους,
κι' ὅπου κυττάξης ἄλεποῦ τὴν βάζεις 'στὸ σημάδι
καὶ τρέχουν ὅλοι 'πίσω σοῦ σὰν τοὺς στραβοὺς 'στὸν Ἄδην,
κι' εἰς θήρας μὲ τοὺς εὐγενεῖς ἐξέρχεσαι φαίδρας
καὶ φαίνεσαι πραγματικῶς πῶς ἐνεργεῖς καὶ ὄρεας,
κι' ἐγὼ μ' αὐτὴν τὴν ὄρεαν σου σφριγῶ καὶ συγκινοῦμαι
κι' ὅσο σὲ βλέπω νὰ 'ξυπνᾷς τόσο βαθεῖα κοιμοῦμαι.
'Ὅπως καὶ πρὶν οὐδέτερος δὲν κάθεσαι 'στ' αὐγὰ σου
καὶ τὰ μπιστάνια μερικῶν χαλᾶς μὲ τᾶλολά σου,
ὅμως γι' αὐτό, Διάδοχε, ποσῶς μὴν ἐνοχλῆσαι,
διότι τί Διάδοχος παρακαλῶ θὰ εἶσαι,
σὰν δὲν 'μπορῆς εἶτ' ἐφιππος ἢ τρέχων ἐφ' ἀμάξης
ὀλίγων ὑπηκόων σου μπιστάνια νὰ ρημάξης ;
'Ἄλλ' ὅμως χαίρετε καὶ σεῖς, ἱππῶται Γρεναδιέροι,
ποῦ τὸ Δαφνὶ τοὺς ἄθλους σας κι' ὁ Τσιριγώτης ξέρει.
Γιὰ 'δέτε κοφτερά σπαθιά ! ... γιὰ 'δέτε μακελλάρηδες ! ...
ὅλοι σὰν Ἀη-Γειώργηδες ὁμοιάζουν καθβαλάρηδες...
χαρὰ 'στῆς νύφαις τῆς τραναῖς, ποῦ θὰ γλυκοφιλήσετε,
χαρὰ 'στῆς προίκαις, ποῦ σιγὰ θὰ ξεροκοκκαλίσετε...
'στὰ φτερωτά σας ἄλογα ὀλόρθοι σηκωθῆτε...
χαρὰ 'στοὺς Σακαράκηδες ... φτοῦ ! νὰ μὴ βασκαθῆτε...
ὅταν μὲ τέτοιο κόρδωμα κορδώνεσθε ζουρλό
νομίζω πῶς γυρίζετε ἀπὸ τὸ Βατερλώ.
Θεέ μου ! ... ποῖων ἱπποτῶν καὶ σταυροφόρων σμήνος ! ...
ἄχ ! ποῦναι τώρα, βρὲ παιδιὰ, ὁ Πινδάρους ἐκεῖνος,
ὁ ψάλλον μὲ τὰς φόρμιγγας τοὺς Ὀλυμπιονίκας,
ποῦ δὲν ἐσκέπτοντο ποτὲ πολυταλάντους προίκας ;
Τώρα σὲ θέλω, Πινδारे, 'μπροστά μου νὰ προβάλης
νὰ 'δοῦμε πῶς τοὺς κυνηγοὺς τῆς Ἀλεποῦς θὰ ψάλης.
Πρῶτος κι' οἱ ἀρχαῖοι παλαισταὶ κι' οἱ τοῦ Πινδάρου λῆροι
κι' ἂν τὰ μπιστάνια 'χάλασαν τοῦ φουκαρᾶ τοῦ Κύρη,
κι' ἂν ἀναφέρ' ἡ μέλλουσα τοῦ ἔθνους ἱστορία,
πῶς ἐπῆσεν τὴν Ἀλεποῦ Αὐστριακὴ κυρία,
ἀλλ' ὅμως, Σακαράκηδες, αὐτὸ δὲν μᾶς πειράζει,
μηδὲ 'στὰ φυλλοκάρδια σας νὰ βάλετε μαράζι,
καὶ θ' ἀνατείλῃ χαρὰν γὴν περιφανοῦς ἡμέρας,
ποῦ θὰ τὴν πιάσουν καὶ Ρωμηαῖς ἐκ τῆς μεγάλης σφαίρας,
καὶ τότε πᾶς 'ἄλλοδαπὴ θὰ βουβαθῇ σαλιάρια
κι' ἐμεῖς θὰ φᾶμε, βρὲ παιδιὰ, τὴν δόξα μὲ χουλιάρια.»
Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Περικλῆ, καὶ τόκοψα κουμπῶρι
καὶ τᾶλολα τῶν ἱπποτῶν σὰν 'μπήκαν μὲς 'στ' ἀχῶρι
κουβέντιαζαν κρυφὰ κρυφὰ στρωμένα 'στὴν ἀράδα
κι' αὐτὰ τοὺς εἶπε μιὰ 'ψηλὴ κι' Ἀράπικη φοράδα :
«Τί θρίαμβος καὶ σήμερα καὶ τρελλοπανηγύρι !...»

γῆς Μαδιαῖμ ἀπέμειναν τὰ κτήματα τοῦ Κύρη,
καὶ τὴν Ἀποζημίωσιν ἐκεῖνος θὰ γυρέψῃ
καὶ μ' ἐπιδόσεις ἀγωγῶν τοὺς κυνηγοὺς θὰ ρεψῇ.
'Ενὸς μὲνόμεν ἐδῶ σὲ μάχαις δὲν θὰ 'βγοῦμε,
μόνον οὐραῖς τῆς Ἀλεποῦς συχνὰ θὰ κυνηγοῦμε,
κι' οὐδὲ πολέμου γύρω μας δὲν θὰ σφριζοῦν βόλια
καὶ θὰ ρημάζουμε πτωχῶν ἀνθρώπων περιβόλια,
κι' οὐδὲ ραχάτι μπόλικο κι' οὐδ' ὕπνος θὰ μᾶς λείπῃ,
γιατὶ καὶ σεῖς γνωρίζετε, ἀκούραστοί μου ἵπποι,
πῶς ἡ Αὐλὴ μας πάντοτε φιλήσυχος ἐφάνη
καὶ μοναχὰ τὴν Ἀλεποῦ προώρισται νὰ πιάνη».
Αὐτὰ τοὺς εἶπε ἡ φορβάς Οὐσσάρου καθβαλάρη,
ὁ δὲ Μελᾶς τὸν Βαλτατζῆ ἐκ μέσης συνεχάρη,
καὶ τὸν Μελᾶν ὁ Βαλτατζῆς, κι' ἡσπασθῆσαν ἀλλήλων,
κι' ἀπ' ὅλας ἐθαυμάσθησαν τὰς φίλας καὶ τοὺς φίλους,
κι' ἐγὼ σὰν ἀντιμυτσούνος τῆς ἀριστοκρατίας
ἐξέφρασα καὶ πρὸς τοὺς δῆθ θερμὰς εὐχαριστίας.
Καὶ Βαρονίδες τῶν Ρωμηῶν μὲ τὰ 'ψηλὰ τακούνια
τὴν ξένην Βαρονίδα Κούν τὴν ἐβαλαν 'στὴν κούνια,
καὶ τὴν 'κουνούσαν ἐλαφρὰ κι' ἔκαμ' ἐκεῖνη νάνα της
κι' ἐχάρη κι' ὁ Βαρόνος Κούν κι' ὁ κύρης της κι' ἡ μάνα της.
Καὶ τώρα σὺ σὰν βάναντος, μικρὸς καὶ κακομοῖρος
δι' ὅλα αὐτὰ, βρὲ Περικλῆ, βεθαίως θὰ μὲ δειρῇ.
Π. Καλὰ ποῦ τὸ 'κατάλαβες ὅτι θὰ φᾶς μπερντάχι
κι' ὅρσε κλωτσιαῖς 'στὰ πεινὰ καὶ ματσουκιάς 'στὴν ἡγῆν.

Συγχαρητήριον θερμὸν πρὸς ἕνα φίλτατον ἡμῶν.

Ὁ φίλτατος ὁ Ρούκης ὁ τῆς « Ἐφημερίδος »
τὴν Λίζαν Ὀδυσσεῶς ἡρραβωνίσθη χαίρων,
χαριεστάτην κόρην τὴν ὄψιν καὶ τὸ εἶδος,
καὶ μ' ἀρετὰς μεγάλας ἐκ τῶν σπανιωτέρων.
Μόνον ἀγνὴ ἀγάπη 'στὸ ζεῦγος παραστέκει
κι' ὥραίων χρόνων ἔρως χρυσοῦς στεφάνους πλέκει...
μ' αὐτοὺς τοὺς ἡρραβῶνας ἐχάρηκα κι' ἐγὼ
καὶ δι' εὐχῶν μυρίων τοὺς ὑπερευλογῶ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Στρατήγη συλλογὴ λαμπρά, σφριγῶντος μουσολήπτου,
ἐν ἡ κι' ἡ Ἐρως κι' ἡ Ψυχὴ, ποῦ ἔλαβε τὸ γέρας,
κι' ἐσχάτως ἐτύχεν ἐκεῖ 'στὴν χώραν τῆς Αἰνύπτου
τῆς γενικῆς ὑπόδοχῆς τῆς μάλλον θερμότερας.
Τόμος κομψὸς πωλούμενος σὰν χάστικο ψωμί
καὶ πέντε φράγκα μόνον αὐτοῦ τοῦ ἡμῶν ἡ τιμὴ.

Νέον Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν ποικίλον,
πολύτιμον καὶ 'στ' ἀσχλημὸν καὶ εἰς τὸν ἑσπέρων
δικαίως ἀριθμοῦμενον μὲ τὰ καλὰ βιβλία
κι' ἀντὶ δραχμῆς πωλούμενον 'στὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέδη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῆ, — δὲθ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἀνδρᾶ — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κομπορῆς πολὺς.